

ANTARSYA - 3^η Συνδιάσκεψη, 5-6 Μάρτη 2016 - ΘΕΣΕΙΣ του ΠΣΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α. Διεθνής συγκυρία: Οικονομική κρίση, πολιτική αστάθεια, ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί

Η καπιταλιστική κρίση βαθαίνει

1. Οκτώ χρόνια μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης που ξεκίνησε από το αμερικάνικο τραπεζικό σύστημα και σύντομα απλώθηκε στην παγκόσμια οικονομία, η όποια ανάκαμψη διεθνώς παραμένει ασθενική και αβέβαιη και **οι προοπτικές για μια νέα υφεσιακή βουτιά ισχυροποιούνται**. Το ομολογούν οι ίδιοι οι διεθνείς οργανισμοί όπως το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα και ο ΟΟΣΑ. Η κατάρρευση του χρηματιστηρίου της Σαγκάης το καλοκαίρι, όταν μέσα σε δυο μήνες χάθηκαν 4 τρισ. δολάρια, αλλά και η συνεχιζόμενη στασιμότητα στην Ευρώπη και στις «αναδυόμενες αγορές» **προμηνύουν όχι μόνο τη συνέχιση της κρίσης αλλά και μια νέα βουτιά στην παγκόσμια οικονομία**.

Σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία του ΔΝΤ, ο μέσος όρος αύξησης του ΑΕΠ στις αναπτυγμένες χώρες με δυσκολία μπορεί να φτάσει στο 1,6% την επόμενη πενταετία, όταν ο ανμτίστοιχος δείκτης ήταν 1,3% την περίοδο 2008-14 και 2,25% την περίοδο 2001-07. Για τις «αναδυόμενες» οικονομίες η επιβράδυνση είναι μεγαλύτερη. Στοιχεία και εκτιμήσεις μαρξιστών οικονομολόγων δείχνουν ότι στις **ΗΠΑ, που εξακολουθεί να είναι ηγεμονική οικονομία στις προηγμένες καπιταλιστικές οικονομίες, ο ρυθμός αύξησης του ΑΕΠ ήταν κατά μέσο όρο μόλις 2,2% τα τελευταία έξι χρόνια**, κάτω από τον μέσο όρο του 3,3% των τελευταίων 50 χρόνων, ενώ οι προβλέψεις για τη χρονιά που διανύουμε μιλάνε για αύξηση μικρότερη από 1%. Αντίστοιχα, τα στοιχεία για τα κέρδη των επιχειρήσεων στις ΗΠΑ για το 3^ο τρίμηνο του 2015 δείχνουν μια απόλυτη πτώση για τις 500 κορυφαίες εταιρείες, με πρόβλεψη για επιπλέον συρρίκνωση 4% σε σύγκριση με πέρυσι. Στο μεταξύ **η οικονομία της Κίνας**, παρότι επιβραδυνόμενη κι ενώ αντιμετωπίζει ήδη σοβαρά προβλήματα (όπως φάνηκε και από το κραχ στο χρηματιστήριο της Σαγκάης), συνεχίζει να αυξάνεται με ισχυρούς ρυθμούς, πολλαπλάσιους των αντίστοιχων των ΗΠΑ και άλλων ισχυρών οικονομιών, έχει δε καταστεί ήδη η δεύτερη σε μέγεθος οικονομία μετά τις ΗΠΑ με τάση σε λίγα χρόνια να τις ξεπεράσει – μια ανατροπή που, αν συμβεί, θα έχει παγκόσμιες, ιστορικές διαστάσεις. Το γεγονός αυτό, μαζί με τον αυξανόμενο διεθνή ανταγωνισμό, οδηγεί σε νέες ανισορροπίες και αναταράξεις το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.

Το συνολικό παγκόσμιο χρέος, που το 2007 έφτανε τα 142 τρισ. δολάρια, αυξήθηκε κατά 57 τρισ. σε λιγότερο από επτά χρόνια. Σήμερα το παγκόσμιο χρέος, ως ποσοστό του ΑΕΠ, βρίσκεται στο 286% (από το 269% που ήταν το 2007), ως αποτέλεσμα των πολιτικών των κυβερνήσεων να σπαταλήσουν τεράστια ποσά για να διασώσουν τις τράπεζές τους εκτοξεύοντας το χρέος.

Ανάλογη εικόνα ισχύει και για τις χώρες της ΕΕ. Η ανησυχία για νέα καθοδική πορεία της οικονομίας οδήγησε στην απόφαση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας για την παράταση του

προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης, προκειμένου να μπορέσει η ΕΚΤ να αντιμετωπίσει τη στασιμότητα στην ευρωζώνη και τον κίνδυνο αποπληθωρισμού. Η «συνταγή» αυτή δεν έφερε αποτέλεσμα στην Ευρώπη, όπως δεν έφερε αποτέλεσμα ούτε στις ΗΠΑ ή πιο πριν στην Ιαπωνία, γιατί το πραγματικό ζήτημα δεν είναι ο «φθηνός δανεισμός» για να καλυφθεί το «κόστος των επενδύσεων». Δεν πρόκειται για κρίση ρευστότητας, αλλά για **κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου**, για αδυναμία ανάταξης του μέσου ποσοστού κέρδους και αύξησης της κεφαλαιακής του κερδοφορίας.

Επί της ουσίας η ευρωζώνη βρίσκεται ξανά σε μια φάση κατά την οποία η οικονομική ανάκαμψη εξασθενεί πριν καν ξεκινήσει πραγματικά, ενώ οι κίνδυνοι στην παγκόσμια οικονομία αυξάνονται και ο πληθωρισμός παραμένει εκτός ελέγχου.

2. **Η διάρκεια, η ένταση και ο καθολικός χαρακτήρας της σημερινής κρίσης**, τα βαθιά διαρθρωτικά χαρακτηριστικά της, αποδεικνύουν ότι **δεν πρόκειται για μια απ' τις συνηθισμένες «κυκλικές κρίσεις» του καπιταλισμού** (ανάπτυξη, στασιμότητα, κρίση, και πάλι ανάπτυξη) που επαναλαμβάνονται κάθε 5 ως 7 χρόνια. **Αντίθετα, πρόκειται για μια δομική κρίση.**

Είναι το αποτέλεσμα συνδυασμού παραγόντων, όπως: η κρίση των μεθόδων απόσπασης υπεραξίας, του ακολουθούμενου μοντέλου συσσώρευσης (ιδιωτικοποιήσεις, απελευθέρωση των αγορών), της υπερδιόγκωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα, της ανάπτυξης και κρίσης των παγκόσμιων καπιταλιστικών ολοκληρώσεων, της πρωτοφανούς όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, της αντιδραστικής στροφής στο πολιτικό σύστημα και την αστική δημοκρατία, και της κρίσης των παραδοσιακών ιεραρχιών στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα (κρίση ηγεμονίας των ΗΠΑ).

Πρόκειται επομένως για **την τρίτη δομική κρίση του καπιταλισμού**, που συνοδεύεται από την τρίτη βιομηχανική επανάσταση (μικροηλεκτρονική, βιοτεχνολογία, νέες πηγές ενέργειας, νέες μορφές οργάνωσης της παραγωγής, ελαστικά συστήματα απασχόλησης κλπ.). Μια κρίση που μπορεί να συγκριθεί μόνο με την πρώτη «δομική κρίση» κατά την περίοδο της πρώτης βιομηχανικής επανάστασης (ατμοκίνητη μηχανή, μεγάλη βιομηχανία άνθρακα και χάλυβα, σιδηρόδρομος, ατμόπλοιο κλπ.) του τέλους του 19ου αιώνα και την δεύτερη δομική κρίση με την δεύτερη βιομηχανική επανάσταση (ηλεκτρομηχανική, ταινιόδρομος συναρμολόγησης, τηλέγραφος, τηλέφωνο, αεροπορικές μεταφορές, νέα μεταλλικά και χημικά προϊόντα) του 20^{ου} αιώνα και του κραχ του 1929. Οι προηγούμενες δομικές κρίσεις οδήγησαν **σε δύο παγκόσμιους πολέμους αλλά και σε προλεταριακές επαναστάσεις και επαναστατικά κινήματα.**

Στη χώρα μας, η κρίση εκτός από τα γενικά χαρακτηριστικά συμπυκνώνει με ειδικό τρόπο και τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του ελληνικού καπιταλισμού, τον ειδικό τρόπο ένταξής του στην ΕΕ και την ευρωζώνη, τη σχετική αδυναμία του να ανατάξει την πτώση της κερδοφορίας του - τουλάχιστον στον επιδιωκόμενο βαθμό- μέσω της διείσδυσης στη Βαλκανική χερσόνησο και την ευρύτερη περιοχή, την αποστέρωση ανταγωνιστικών «πλεονεκτημάτων» κ.ο.κ.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα φάση της παρατεταμένης κρίσης του καπιταλισμού, στην οποία όλα τα κράτη μπαίνουν από χειρότερη αφετηρία σε σύγκριση με το ξεκίνημά της, καθώς έχουν αποτύχει όλες οι μέχρι τώρα προσπάθειες για να την αντιμετωπίσουν.

Τα σύννεφα των ιμπεριαλιστικών πολέμων πυκνώνουν

3. Την ίδια ώρα, τα **πολεμικά σύννεφα όλο και πυκνώνουν ιδιαίτερα στην ευρύτερη περιοχή μας.**

Το εγκληματικό χτύπημα στο Παρίσι και οι δολοφονίες αθώων πολιτών στο κέντρο της Ευρώπης φέρνουν μια **απότομη κλιμάκωση του πολέμου στη Συρία και οξύνουν την αντιπαράθεση στην ίδια την Ευρώπη.** Οι αστικές τάξεις αξιοποιούν τα γεγονότα για να κλιμακώσουν την επέμβαση με τη συμμετοχή και ευρωπαϊκών χωρών (Γαλλία, Βρετανία κλπ), να επιτεθούν στα δημοκρατικά δικαιώματα των λαών, να καταργήσουν στοιχειώδεις δημοκρατικές ελευθερίες, να κλιμακώσουν την βία και την επίθεση, να στοχοποιήσουν τους μετανάστες και τους πρόσφυγες κλιμακώνοντας τον ρατσισμό με όχημα την ισλαμοφοβία, στήνοντας στρατόπεδα συγκέντρωσης, υψώνοντας φράχτες και σφραγίζοντας τα σύνορα.

Η γενίκευση των πολεμικών αναμετρήσεων δεν είναι πλέον ένα μακρινό ενδεχόμενο. Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί για το μπίρασμα των σφαιρών επιρροής ξεσπάνε με απίστευτη βιαιότητα **λόγω της καπιταλιστικής κρίσης** -που κάνει το κεφάλαιο να αναζητά απεγνωσμένα νέες αγορές για να ξεπεράσει την κρίση υπερσυσσώρευσης- και **λόγω της κρίσης ηγεμονίας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού,** που αφήνει χώρο στην ανταγωνιστική ανάπτυξη άλλων ισχυρών ιμπεριαλιστικών πόλων όπως η Ρωσία και η Κίνα. Οι τελευταίες διεκδικούν αναβαθμισμένο ρόλο, παρότι δεν είναι σε θέση ακόμα να αμφισβητήσουν ανοιχτά την αμερικάνικη ηγεμονία.

Η **«στροφή στην Ασία» των ΗΠΑ** οδηγεί σε επικίνδυνη κλιμάκωση του ανταγωνισμού με την Κίνα. Επιπλέον ο επανεξοπλισμός της Ιαπωνίας για πρώτη φορά μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο σίγουρα δεν αποτελεί σημάδι ηρεμίας στην ευρύτερη περιοχή του Ειρηνικού.

Στο όλο πλαίσιο των αντιθέσεων ειδικό ρόλο παίζουν δυνάμεις που αναδεικνύονται σαν **υπο-ιμπεριαλισμοί** και διεκδικούν να παίξουν ρόλο τοπικού χωροφύλακα στην περιοχή τους. Οι κλιμακούμενες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στην Μ. Ανατολή, την Αφρική, την Ουκρανία, και κυρίως ο «κρυφός παγκόσμιος πόλεμος» δι' «αντιπροσώπων» που διεξάγεται στην Συρία ανάμεσα στο αντιδραστικό καθεστώς Άσαντ που έπνιξε στο αίμα τις δημοκρατικές διεκδικήσεις του συριακού λαού και τον υπεραντιδραστικό τζιχαντισμό του Ισλαμικού Κράτους υπογραμμίζουν τη σημασία του ζητήματος του πολέμου σε ένα πολυπολικό πλέον κόσμο, σε έδαφος όξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης.

4. Στο επίκεντρο του παγκόσμιου ανταγωνισμού βρίσκεται η **Μέση Ανατολή.** Οι ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, το χτύπημα της «Αραβικής Άνοιξης» και η ενίσχυση των θρησκευτικών διαχωρισμών -επιλογές τόσο του ιμπεριαλισμού όσο και των αντιδραστικών καθεστώτων της περιοχής (ιδιαίτερα στην Αίγυπτο, το Ιράκ και τη Συρία)- άνοιξαν το δρόμο για την εμφάνιση και ενδυνάμωση **υπεραντιδραστικών δυνάμεων όπως το ISIS.** Ταυτόχρονα αναδιατάσσονται οι συμμαχίες και οξύνονται οι ανταγωνισμοί τόσο ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ΗΠΑ-Ρωσία) όσο και ανάμεσα στις τοπικές δυνάμεις που προσπαθούν να αναβαθμίσουν το ρόλο τους στην περιοχή (Σαουδική Αραβία, Ιράν, Τουρκία, Αίγυπτος, Ισραήλ).

Η διάλυση και η καταστροφή, που έχει επιβληθεί στη Μέση Ανατολή δεν είναι αποτέλεσμα της «σταυροφορίας» των ιμπεριαλιστών ενάντια στις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις του Άσαντ, του Κανταφι, του Σαντάμ Χουσεΐν κ.ά., όπως θέλουν να το παρουσιάσουν. Πρώτα και κύρια είναι

αποτέλεσμα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων ενάντια στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στη Λιβύη και στη Συρία. Όσο οπισθοδρομικά και αντιδραστικά ήταν αυτά τα καθεστώτα, κανένα δικαίωμα δεν είχαν οι ιμπεριαλιστές να επέμβουν. Πράγμα που δεν το έκαναν εξ άλλου για να φέρουν τη δημοκρατία αλλά για να εξασφαλίσουν τον απόλυτο έλεγχο επάνω στις στρατηγικής σημασίας ενεργειακές πηγές της περιοχής και να εξασφαλίσουν τα δικά τους γεωπολιτικά συμφέροντα. Κανείς άλλος δεν είχε ούτε έχει το δικαίωμα ή τη δυνατότητα να λύσει αυτά τα προβλήματα παρά μονάχα η εργατική τάξη και οι λαοί της περιοχής σε αντιιμπεριαλιστική, διεθνιστική και δημοκρατική κατεύθυνση.

Η ισχυρότερη αντιιμπεριαλιστική - απελευθερωτική δύναμη είναι το «αραβικό πεζοδρόμιο»: η Παλαιστινιακή αντίσταση, το φωτεινό παράδειγμα της Ροζάβα, οι παρακαταθήκες της «Αραβικής Άνοιξης». Οι εξεγερμένες αραβικές μάζες είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να ανοίξει διέξοδο για τους λαούς της περιοχής διώχνοντας τους ιμπεριαλιστές, ανατρέποντας τα διεφθαρμένα καθεστώτα, ξεπερνώντας τους θρησκευτικούς διαχωρισμούς και ανοίγοντας την προοπτική να συνυπάρχουν ειρηνικά και δημοκρατικά οι λαοί: οι Κούρδοι με τους Άραβες, οι Εβραίοι με τους Παλαιστίνιους, οι Κόπτες με τους Μουσουλμάνους, οι Σίιτες με τους Σουνίτες κλπ.

5. Έκφραση της επιθετικότητας του ιμπεριαλισμού αποτελούν και οι **εξελίξεις στην Ουκρανία**, όπου υπήρξε μεθοδευμένη προσπάθεια των ΗΠΑ, με τη βοήθεια της ΕΕ, για την πρόσδεση της χώρας στο δυτικό στρατόπεδο με αξιοποίηση ακόμη και των φασιστών του «Δεξιού Τομέα».

Η αντίσταση των ανατολικών επαρχιών, παρ' όλη την αντιφατικότητα της, γεννήθηκε ως αντίδραση στη φασιστική βία και την εθνοτική καταπίεση, επηρεάζεται από την ισχυρή παρουσία της εργατικής τάξης της περιοχής. Σημαντικό είναι ότι εντός των ένοπλων ανταρτών υπάρχουν και αριστερές και κομμουνιστικές δυνάμεις. Η στήριξη του αγώνα στις ανατολικές περιοχές, η υποστήριξη των εργατικών, αντιφασιστικών και κομμουνιστικών του στοιχείων ενάντια στις αστικές ηγεσίες των ΛΔ, η πάλη ενάντια στην αντίδραση και το φασισμό σε όλη την Ουκρανία για την πλήρη κατοχύρωση των δημοκρατικών, κοινωνικών, εθνικών δικαιωμάτων των λαών είναι η μόνη λύση. **Η νίκη στον αγώνα του Ντονμπάς** θα συμβάλλει στην κατάρρευση του αντιδραστικού καθεστώτος του Κιέβου, που καταπιέζει την εργατική τάξη σε όλη τη χώρα.

Η λύση στο «Ουκρανικό ζήτημα» δεν μπορεί να είναι η υποστήριξη κανενός ιμπεριαλιστικού μπλοκ, ούτε της Δύσης (NATO-ΕΕ) ούτε της Ρωσίας. Η διέξοδος βρίσκεται στην ενότητα και πάλη των εργατών της Δυτικής και Ανατολικής Ουκρανίας ενάντια στο καθεστώς του Κιέβου, στους ντόπιους ολιγάρχες και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, ενάντια στους φασίστες, ενάντια στον ουκρανικό αλλά και τον ρώσικο εθνικισμό, στους κοινούς αγώνες για τη διαγραφή του χρέους από το ΔΝΤ και τη Ρωσία.

Η εξωτερική πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης

6. Εντός αυτού του ασταθούς διεθνούς πλαισίου, η **ελληνική αστική τάξη, σταθερά προσανατολισμένη στην «ευρωπαϊκή» πορεία της χώρας και στο «ανήκουμε στη Δύση»,**

επιδιώκει συμμαχίες που ελπίζει ότι θα της δώσουν δυνατότητα διεξόδου από την στενωπό της κρίσης, αλλά είναι άκρως επικίνδυνες για την ειρήνη και για τον λαό μας.

Η ελληνική κυβέρνηση δεν είναι αμέτοχη στις εξελίξεις. **Ευθυγραμμίζεται επικίνδυνα με την πολιτική των ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, ΕΕ στην περιοχή.** Η λεγόμενη «πολυδιάστατη εξωτερική πολιτική» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ προωθεί την ενεργό ανάμιξη της χώρας στο θέατρο των πολεμικών επιχειρήσεων, με σκοπό την αναβάθμιση του ρόλου της ελληνικής αστικής τάξης. Δέχεται την αξιοποίηση των βάσεων, δηλώνοντας πρόθυμη για δημιουργία νέων, συμμετέχει με ελληνικές δυνάμεις σε ιμπεριαλιστικές στρατιωτικές επεμβάσεις σε διάφορες χώρες. Διατηρεί και ενισχύει τον αντιδραστικό άξονα Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος-Ισραήλ. Ψήφισε την απόφαση για την ενεργοποίηση του άρθρου 42 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης, με αφορμή τα γεγονότα της Γαλλίας, απόφαση που προωθεί την πολεμική επέμβαση στην περιοχή. Εφαρμόζει τη ρατσιστική πολιτική της Ευρώπης-Φρούριο για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, που έχει γεμίσει πτώματα το Αιγαίο. Διατηρεί τον φράχτη του αίσχους στον Έβρο, συναινεί στην πολιτική των κλειστών συνόρων που εμποδίζει τα θύματα των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων να φτάνουν στην Ευρώπη, φτιάχνει στρατόπεδα συγκέντρωσης μετατρέποντας τη χώρα σε κέντρο κράτησης εκατοντάδων χιλιάδων μεταναστών και προσφύγων.

7. Από την άλλη πλευρά του Αιγαίου, **στην Τουρκία, η αστάθεια οξύνεται.** Η οικονομία παρουσιάζει σημαντικά προβλήματα. Ξεσπάνε μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις. **Η καταπίεση και ο εμφύλιος με τους Κούρδους κλιμακώνεται, ενώ ο στρατός και η αστυνομία έχουν επιστρέψει στις συνηθισμένες τους πρακτικές ανεξέλεγκτης βίας και καταστολής.** Η Τουρκία κλιμακώνει την συμμετοχή της στον πόλεμο στην Συρία. Παρά την πρωτοφανή βία και τρομοκρατία, με αποκορύφωμα την πρόσφατη σφαγή στην Άγκυρα ενάντια στην αριστερά και τους Κούρδους, το αριστερό Δημοκρατικό Κόμμα των Λαών (HDP) ξεπέρασε το φράγμα του 10% και στις επαναληπτικές εκλογές της 1η Νοέμβρη.

8. Ο συνδυασμός της **δίδυμης οικονομικής και πολιτικής αστάθειας σε Ελλάδα και Τουρκία** αλλά και την εκ νέου όξυνση των εθνικισμών στα Βαλκάνια, δημιουργεί ένα **εξαιρετικά εύφλεκτο περιβάλλον στην ευρύτερη περιοχή.**

Η όξυνση των περιφερειακών ανταγωνισμών (ΑΟΖ, αγωγοί) γύρω από την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών και ενεργειακών πηγών της περιοχής, η καθοριστική παρέμβαση των πολυεθνικών ομίλων σε συμμαχία με ισχυρά τμήματα της ντόπιας ολιγαρχίας (Κοπελούζος, Βαρδινογιάννης) στο όνομα της υπεράσπισης των «εθνικών συμφερόντων», κάνουν φανερό ότι **όλα τα παραπάνω έχουν να κάνουν αποκλειστικά με τα συμφέροντα των αστικών τάξεων** και την ομάδα των ενεργειακών μονοπωλίων που θα επικρατήσουν σε αυτόν τον ανελέητο ανταγωνισμό. Δεν έχουν καμία σχέση με τα συμφέροντα των λαών της περιοχής, για τους οποίους επιφυλάσσουν περισσότερη καταστροφή και πόλεμο.

9. **Μοναδική λύση είναι ο κοινός αντιιμπεριαλιστικός, αντιπολεμικός αγώνας των λαών της περιοχής για την υπεράσπιση της ειρήνης, ενάντια στις συμμαχίες με τους ιμπεριαλιστές.** Η πάλη για την ανατροπή της βάρβαρης επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ-κυβέρνησης, για την κατάργηση των μνημονίων και των αντιδραστικών αστικών «μεταρρυθμίσεων» είναι σημαντικό να **συνδυαστεί με την πάλη για ειρήνη και ελευθερία, για απόκρουση και ήττα της αστικής τρομοκρατικής εκστρατείας, των ιμπεριαλιστικών πολεμικών επεμβάσεων, της Ευρώπης-φρούριο και της Ευρώπης-φυλακή για τους λαούς της και τους μετανάστες.** Για το δικαίωμα όλων των λαών να αποφασίζουν για τη ζωή τους ενάντια σε «επιτροπείες», προστάτες, ντόπιους

και ξένους δυνάστες, ενάντια στην αστική τάξη της χώρας τους. Για να αντιτάξουμε τον διεθνισμό των εργαζόμενων και των λαών στην αλληλοσφαγή των καταπιεσμένων στην οποία προσπαθεί να μας σπρώξει η κρίση του συστήματος και ο ενδοαστικός ανταγωνισμός. Κι από την άλλη, ο αγώνας ενάντια στον πόλεμο, τον αστικό ολοκληρωτισμό και τον ρατσισμό για να είναι πραγματικά αποτελεσματικός και νικηφόρος πρέπει να έχει διεθνιστικό, αντικαπιταλιστικό, αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο.

Η κλιμάκωση της επίθεσης ως αναγκαιότητα για το κεφάλαιο και το αδύνατο «κοινωνικό συμβόλαιο»

10. Σε διεθνές επίπεδο το κεφάλαιο επιλέγει μια **βάρβαρη ταξική πολιτική για την αντιμετώπιση της κρίσης. Εν μέσω κρίσης η επίθεση στους λαούς κλιμακώνεται, ενώ οι ανισότητες και η συνεχής αναδιανομή του πλούτου σε βάρος της εργασίας αυξάνεται δραματικά.** Με βάση πρόσφατες έρευνες, το 1% του πληθυσμού κατέχει σήμερα περισσότερο πλούτο από το υπόλοιπο 99%, αφού αυτό το 1% κατέχει πάνω από το 50% του παγκόσμιου πλούτου (το 2009 κατείχε το 44 %).

Στόχος αυτής της επίθεσης είναι η **αναδιάταξη του συσχετισμού δύναμης σε βάρος των δυνάμεων της εργασίας, μια αντιδραστική «φυγή προς τα μπρος».** Το κεφάλαιο έχει κηρύξει ολοκληρωτικό πόλεμο στην εργατική τάξη που περνάει μέσα από:

- τη **διαρκή συμπίεση της αξίας της εργατικής δύναμης** (μισθολογικής και εξωμισθολογικής) και τη διάλυση των εργατικών κατακτήσεων (συλλογικών συμβάσεων εργασίας, ασφαλιστικού – συνταξιοδοτικού συστήματος, κοινωνικών επιδομάτων – επιδομάτων ανεργίας, πρόνοιας και λοιπών παροχών κοινωνικού κράτους).
- την **πλήρη ελαστικοποίηση της εργασίας**, που καταργεί τα σύνορα ανάμεσα στην εργασία και την ανεργία. Η επικράτηση των ελαστικών εργασιακών σχέσεων σε συνδυασμό με την απομάκρυνση της προοπτικής για σταθερή δουλειά με δικαιώματα, ιδιαίτερα για τη νεολαία, ορίζουν **μια τομή ιστορικής σημασίας ανάμεσα στην «παλαιά» και την «νέα» εργατική τάξη.** Ειδική πλευρά αυτή της στρατηγικής είναι η δημιουργία και διατήρηση δεξαμενή φθηνής εργασίας σε διάφορες περιοχές του πλανήτη, κατεχοχήν στον ευρωπαϊκό νότο.
- την **μαζική ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση κάθε λειτουργίας**, την είσοδο της αγοράς σε κάθε πλευρά της ανθρώπινης ζωής, την κατάργηση κάθε έννοιας δημόσιου αγαθού. Αυτή η τερατώδης εισβολή της αγοράς παντού: από το νερό και τους δρόμους έως το ανθρώπινο γονιδίωμα και τα πνευματικά δικαιώματα, διευρύνει το πεδίο δράσης και κερδοφορίας των δυνάμεων του κεφαλαίου.
- τη **διαρκή επέκταση, ακόμα και μετά το ξέσπασμα της κρίσης του 2008, της χρηματιστηριακής σφαίρας**, των παραγώγων και των χρηματιστηρίων. Οι εξελίξεις το τελευταίο διάστημα στην χώρα μας είναι ενδεικτικές για το πώς τα κοράκια των τραπεζών θέλουν να κάνουν το λογιστικό χρήμα υλική περιουσία (σπίτια, επιχειρήσεις, γη), καταργώντας ακόμη και τη μικρή ατομική ιδιοκτησία σε όφελος της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, κάνοντας κτήμα τους κάθε όψη της κοινωνικής ζωής.

- τη βίαιη συντριβή των ελευθεροεπαγγελματιών, των μικρομεσαίων στρωμάτων, συμπεριλαμβανομένης και της μικρομεσαίας αγροτιάς, προκειμένου να βρει διέξοδο η κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου.
- την εφιαλτική εκμετάλλευση της φύσης και του χώρου. Από την επιβολή της γενίκευσης των μεταλλαγμένων μέσα από την Διατλαντική Συμφωνία Επενδύσεων και Εμπορίου (ΤΤΙΡ) έως την αστραπιαία νέα εξάπλωση των πυρηνικών (Κίνα, Βρετανία κλπ) ο πλανήτης γίνεται αναλώσιμο είδος στην εκμεταλλευτική μανία του κεφαλαίου.
- τον βαθύ δομικό αυταρχισμό για την πρόληψη και την καταστολή των λαϊκών αντιστάσεων. Διαμορφώνεται ένα αυταρχικό πλαίσιο με τεράστια εκχώρηση ουσιαστικών δικαιωμάτων απόφασης στις «αγορές», ενίσχυση και τελειοποίηση των πρακτικών επιτήρησης και καταστολής, ενοποίηση αστυνομικών και στρατιωτικών επιχειρήσεων, ενίσχυση του ρόλου των διεθνών καπιταλιστικών οργανισμών (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΟΟΣΑ) και των διεθνών συμφωνιών του κεφαλαίου (Συμφωνία Ελεύθερων Συναλλαγών ΗΠΑ-ΕΕ), που οδηγεί στην κατάργηση ακόμα και στοιχειωδών αστικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.
- Την τάση για καπιταλιστικές-ιμπεριαλιστικές ολοκληρώσεις σε όλο τον πλανήτη, το μοίρασμα και ξαναμοίρασμα των αγορών και τις νέες εκστρατείες του κεφαλαίου που έχουν σαν αποτέλεσμα την τάση γενίκευσης του πολέμου.

11. Ένας γερασμένος καπιταλισμός σε κρίση, χωρίς διέξοδο και χωρίς κάποιο «κοινωνικό συμβιβασμό», έχει μετατρέψει την οικονομική κρίση και σε πολιτική και ιδεολογική κρίση. Σ' αυτές τις συνθήκες ούτε η παραδοσιακή δεξιά φιλελεύθερη διαχείριση, ούτε η σοσιαλδημοκρατία αλλά ούτε και «κυβερνήσεις μεγάλων συνασπισμών» μπορούν να δώσουν διέξοδο. Γι' αυτό και η πολιτική κρίση είναι παρούσα σε όλη την Ευρώπη.

Ο χαρακτήρας της καπιταλιστικής κρίσης έχει οδηγήσει σε κατάρρευση της σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης. Μετά τον Ολάντ και τον Ρέντσι ήρθε και η ανοιχτή μνημονιακή στροφή του ΣΥΡΙΖΑ για να υπενθυμίσει πολύ πικρά ότι η επιβολή ακραίων «νεοφιλελεύθερων» αντιδραστικών καπιταλιστικών «μεταρρυθμίσεων» δεν είναι μία από τις επιλογές, αλλά η αναπόδραστη ανάγκη του κεφαλαίου για το ξεπέρασμα της κρίσης του μέσα από τη συντριβή των δικαιωμάτων των εργαζόμενων. Ότι στην σημερινή φάση της κρίσης του καπιταλισμού δεν υπάρχει μοντέλο «κεϋνσιανής διαχείρισης» και «κοινωνικού συμβολαίου».

Η παραπάνω εκτίμηση αποτελεί την αφετηρία τόσο για την στάση μας απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και την κυβέρνησή του, όσο και απέναντι στις «ενδιάμεσες» προτάσεις που αναπτύσσονται στην αριστερά. Είναι η βάση οικοδόμησης της πολιτικής μας πρότασης για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης.

«Η ΕΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΦΑΓΕΙΟ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ»

12. Ο μύθος της «Ευρώπης των λαών» είναι νεκρός. Η ΕΕ δεν έχει καμιά σχέση ούτε με τη δημοκρατία, ούτε με την αλληλεγγύη, ούτε με καμιά από τις αξίες πάνω στις οποίες υποτίθεται ότι είχε οικοδομηθεί -και για τις οποίες ήταν «περήφανα» όλα τα μέλη του «φιλοευρωπαϊκού τόξου», από τη δεξιά μέχρι μεγάλα τμήματα της αριστεράς. Το πραγματικό πρόσωπο της ΕΕ ήταν

και είναι το αποκρουστικό πρόσωπο μιας διεθνούς ιμπεριαλιστικής ένωσης του κεφαλαίου για τη διεξαγωγή του κοινωνικού πολέμου σε βάρος της εργατικής τάξης με καλύτερους και αποτελεσματικότερους όρους για το ίδιο. Είναι το αποκρουστικό πρόσωπο του ρατσισμού και της πολιτικής αντίδρασης.

Οι αστικές τάξεις της Ευρώπης, παρά την ένταση των μεταξύ τους ανταγωνισμών, συνασπίζονται στην πολιτική της βάρβαρης επίθεσης στις εργατικές τάξεις και τους λαούς. Στην «ατμομηχανή της Ευρώπης» Γερμανία, ο φετινός προϋπολογισμός θα είναι, για πρώτη φορά ύστερα από μισό αιώνα, «ισσοσκελισμένος». Η Γαλλία, η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης, από τον Μάρτη του 2014 «τρέχει» ένα φιλόδοξο διετές σχέδιο λιτότητας ύψους 50 δισ. ευρώ που θα προέλθουν κατά κύριο λόγο από το πάγωμα των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων, τις περικοπές στη δημόσια υγεία και τα κοινωνικά επιδόματα. Στην Ιταλία, η κυβέρνηση Ρέντσι ψήφισε πρόσφατα ένα πακέτο λιτότητας ύψους 28 δισ. ευρώ. Στη Βρετανία, που δεν ανήκει στην Ευρωζώνη, ο υπουργός Οικονομικών του Κάμερον ανακοίνωσε τον Ιούλη ένα ακόμα πακέτο περικοπών με στόχο την άμεση «εξοικονόμηση» 37 δισ. λιρών (50 δισ. ευρώ) από τον προϋπολογισμό μέσα στην ερχόμενη πενταετία: τα μισά θα προέλθουν από περικοπές στο κράτος πρόνοιας. Το ίδιο ακριβώς μοτίβο επαναλαμβάνεται, χωρίς καμιά εξαίρεση, σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

13. Η δομή της ΕΕ και το περιεχόμενο της πολιτικής της καθορίζεται ωμά και αντιδημοκρατικά από τις ανάγκες των καπιταλιστών. Οι λεγόμενες 4 ελευθερίες της Ενιαίας Ευρωπαϊκής Αγοράς (διακίνηση αγαθών, υπηρεσιών, κεφαλαίων και ανθρώπων), είναι τα εργαλεία ενίσχυσης της ασυδοσίας των μονοπωλιακών ομίλων στην επιδίωξη του μέγιστου κέρδους. Η συνθήκη του Μάαστριχτ άνοιξε το δρόμο για μια «Ευρωπαϊκή Ένωση» που στο όνομα της «ανταγωνιστικότητας» επέβαλλε τα πιο ακραία νεοφιλελεύθερα πρότυπα των αυστηρών μέτρων λιτότητας για τους εργαζόμενους, της «δημοσιονομικής πειθαρχίας», της ενίσχυσης του ρόλου του χρηματοπιστωτικού συστήματος. **Η εισαγωγή του ευρώ, που συνοδεύτηκε από τον αποκλειστικό έλεγχο της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και με καθορισμό των ισοτιμιών με τρόπο ώστε να ενισχύεται ο ιμπεριαλιστικός πυρήνας της ΕΕ σε βάρος των χωρών του Νότου, όξυνε τις ενδο-ευρωπαϊκές αντιθέσεις, αντί να τις μειώσει, και οδήγησε στο άνοιγμα του χάσματος.** Τα πλεονάσματα του Βορρά συνοδεύονται από τα παράλληλα ελλείμματα και το χρέος των χωρών του Νότου. Η συμφωνία της Λισσαβόνας επανέφερε από το παράθυρο το «Ευρωσύνταγμα», που είχε επανειλημμένα απορριφθεί από δημοψηφίσματα σε Γαλλία και Ολλανδία, επιβάλλοντας όλο και μεγαλύτερη παρέμβαση στα εσωτερικά των κρατών για τη λήψη αντιλαϊκών αποφάσεων.

Στη βάση αποφάσεων όπως οι παραπάνω, έχουμε σήμερα: Τη **διαρκή επιτροπεία** για την εφαρμογή των προϋπολογισμών στις χώρες-μέλη, με το όριο του ελλείμματος στο 3%, τις **ανισότητες και ανισορροπίες μεταξύ του πυρήνα και των χωρών της περιφέρειας**, αλλά και στο εσωτερικό των χωρών, που τροφοδοτούν τις **τάσεις απόσχισης τμημάτων -όπως στη Σκωτία και στην Καταλωνία.** Την **βαθιά αντιδημοκρατική θωράκιση** (με πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα το πραξικόπημα της ΕΕ μαζί με την ελληνική κυβέρνηση ενάντια στο μεγαλειώδες ΟΧΙ του ελληνικού λαού, αλλά και την επιδεικτική περιφρόνηση της ετυμηγορίας του πορτογαλικού λαού). Την **ενίσχυση του ρατσισμού της Ευρώπης-Φρούριο** με αποκορύφωμα την στάση της ΕΕ απέναντι στο προσφυγικό κύμα από τους πολέμους που και η ίδια προκάλεσε. Την **όλο και πιο επιθετική και πολεμοκάπηλη ιμπεριαλιστική πολιτική** με πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα την

στάση της ΕΕ στον πόλεμο στην Μέση Ανατολή, τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην επίθεση στην Λιβύη, την καταστολή της «αραβικής άνοιξης», την ανοιχτή στήριξη της κυβέρνησης του Κίεβου με τη συμμετοχή των φασιστών σ' αυτή.

Η κυριαρχία της «Ευρωπαϊκής Επιτροπής», που αποτελεί μη εκλεγμένο όργανο, η ανεξαρτησία της ΕΚΤ –δείγμα της απόλυτης κυριαρχίας του χρηματιστικού κεφαλαίου στη Ευρώπη-, ο διακοσμητικός ρόλος του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, η διαρκής εναλλαγή θέσεων ανάμεσα στους λομπίστες των πολυεθνικών και των στελεχών της ΕΕ, είναι μερικά μόνο από τα δείγματα του ότι η ΕΕ δεν αποτελεί ένα «ουδέτερο έδαφος εκδήλωσης αντιθέσεων» αλλά έναν πολιτικό μηχανισμό κατασκευασμένο κατ' εικόνα και ομοίωση των κυρίαρχων τάξεων στην Ευρώπη, με τις οποίες δένεται με χιλιάδες νήματα και τις οποίες υπηρετεί. Όλα αυτά έρχονται να επιβεβαιώσουν την επιστημονική διαπίστωση του Λένιν ότι «Οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης στο έδαφος του καπιταλισμού, είτε θα είναι αντιδραστικές είτε δεν θα υπάρξουν».

Η Ε.Ε. είναι η ιμπεριαλιστική ένωση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, του δημοσιονομικού συμφώνου, της τραπεζικής ενοποίησης. Η σιδηρά πειθαρχία που επιβάλλουν αυτές οι συνθήκες στην τήρηση αυστηρών δημοσιονομικών αρχών, πολιτικής συνεχούς λιτότητας και συνεχών αντεργατικών τομών εξασφαλίζουν **ότι η αντιδραστική αντεργατική επίθεση δεν αποτελεί κάποια πρόσκαιρη παρέκκλιση, αλλά σχέδιο μακράς πνοής για την αντιδραστική ανασυγκρότηση του καπιταλισμού.** Σχέδιο που δεν είναι διαπραγματεύσιμο από το κεφάλαιο, αφού εκφράζει μόνιμες και σταθερές ανάγκες του και μόνο ένα ισχυρό πολιτικό εργατικό κίνημα, που θα είναι η καρδιά ενός αντικαπιταλιστικού – αντιιμπεριαλιστικού πολιτικού μετώπου, μπορεί να το ανατρέψει.

Η ΕΕ είναι «δομικά» αντιδραστική και δεν μεταρρυθμίζεται σε φιλολαϊκή κατεύθυνση. Μόνο η ρήξη και η αποδέσμευση από αυτόν τον μηχανισμό μπορεί να ανοίξει τον δρόμο στον διεθνισμό των λαών, σε μια κοινωνία και μια οικονομία που θα είναι προσανατολισμένες στην εξυπηρέτηση των κοινωνικών και λαϊκών αναγκών, και θα ελέγχονται από τους παραγωγούς του πλούτου.

Εποχή επαναστάσεων κι αντεπαναστάσεων

14. Αυτές οι πολιτικές έχουν πυροδοτήσει **αντιδράσεις από τους εργάτες και τους φτωχούς** σε όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες. Η Ελλάδα με τις 30 γενικές απεργίες είναι η κορυφή του παγόβουνου και όχι η εξαίρεση μέσα στην «Ενωμένη Ευρώπη». Μαζικές κινητοποιήσεις έχουν ξεσπάσει στα πέντε χρόνια των μνημονίων σε όλες τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου και όχι μόνο. Το πρώτο εξάμηνο του 2015 ήταν ένα από τα πιο «θερμά», από άποψη κινητοποιήσεων, στην ιστορία της Γερμανίας όπου, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, «χάθηκαν» 350 χιλιάδες ημέρες εργασίας από απεργίες (όταν όλο το 2010 είχαν χαθεί συνολικά 28 χιλιάδες ημέρες εργασίας). **Απεργίες και διαδηλώσεις ενάντια στη λιτότητα**, ενάντια στο ρατσισμό -με κλίμα μαζικής **αλληλεγγύης στους πρόσφυγες-**, ενάντια στους φασίστες και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

Οι αντιστάσεις αυτές τροφοδοτούν μια –έστω αντιφατική- πολιτική ριζοσπαστικοποίηση που προς το παρόν βρίσκει έκφραση κυρίως στην ενίσχυση κομματιών της ρεφορμιστικής αριστεράς (Πορτογαλία, Ισπανία, Ιρλανδία κλπ). Ταυτόχρονα, αυτές οι αντιστάσεις αποτελούν το έδαφος όπου μπορεί μια αντικαπιταλιστική λογική να γονιμοποιεί πολιτικά τους αγώνες, να

τροφοδοτείται η ίδια από τη δυναμική του κινήματος, να έρχεται σε διαπάλη με αντιλήψεις και ιδέες είτε ανοιχτά συστημικές -που στοχεύουν στην ήττα των αντιστάσεων- είτε με άλλες, αριστερές λογικές που καθλώνουν το περιεχόμενο των αγώνων σε μια απλή αντιμνημονιακή, διαχειριστική απάντηση -που δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την αστική επίθεση.

15. Βρισκόμαστε στο σημείο μιας **ιστορικής πολιτικής καμπής**. Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, ζούμε και πάλι σε μια εποχή εξεγέρσεων. Η σημερινή παγκόσμια κρίση αναστατώνει και σφραγίζει όλες τις πλευρές της κοινωνικής και πολιτικής πάλης.

Αν μια πρώιμη μορφή των εξεγέρσεων ενάντια στην παρούσα κρίση ήταν η δική μας εξέγερση της νεολαίας το Δεκέμβρη του 2008, αυτό που ακολούθησε σε διεθνές επίπεδο ήταν μια εκρηκτική εικόνα από το μέλλον. Η Αραβική Άνοιξη, οι πλατείες και τα κινήματα των αγανακτισμένων της Νότιας Ευρώπης, τα κινήματα Occupy σε χώρες της καρδιάς του καπιταλισμού, κατεχοχήν τις ΗΠΑ και την Αγγλία, το πάρκο Γκεζί και οι διαρκείς κινητοποιήσεις στην Τουρκία, οι διαδηλώσεις στη Βραζιλία και τα φοιτητικά κινήματα στη Χιλή, οι κινητοποιήσεις σε μεγάλο κομμάτι της Λατινικής Αμερικής, τα κινήματα και εγχειρήματα εργατικού ελέγχου στα Βαλκάνια, οι εξεγέρσεις των μεταναστών, οι απεργίες, οι καταλήψεις εργατικών χώρων και εργοστασίων σε παγκόσμιο επίπεδο, συνιστούν ένα νέο σκηνικό. Στον πυρήνα του βρίσκεται η σύγχρονη εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της.

Παρά τις αντιφάσεις τους, τα κινήματα αυτά αποτελούν σημαντικό δείκτη για τη δυναμική και την επανεφόρμηση των πιο ρηξιακών-χειραφετητικών τάσεων της εργατικής και λαϊκής πάλης. Σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο, αυτή η πολιτική κινητοποίηση αντιστοιχεί και στη σημαντική κρίση πολιτικής εκπροσώπησης σε ολόκληρη την Ευρώπη, ανεξάρτητα από το αν βρίσκει «πολιτική διέξοδο» προς τα αριστερά.

Η **σύγχρονη εργατική τάξη είναι στην προμετωπίδα αυτού του αγώνα**, ο οποίος είναι κατεχοχήν **πολυδιάστατος** και περιλαμβάνει αιτήματα για αξιοβίωτη ζωή και μείωση της εκμετάλλευσης, δημοκρατία, εθνική αυτοδιάθεση, ειρήνη και ελευθερία, αυτοκαθορισμό, σεβασμό των ατομικών, πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, επανοικειοποίηση του δημόσιου χώρου και της δημόσιας σφαίρας.

16. Από την άλλη πλευρά ο παλιός κόσμος πεθαίνει αλλά ο νέος παλεύει ακόμα να γεννηθεί. Είναι η εποχή των μεγάλων ελπίδων, αλλά και η εποχή των πάσης φύσης τεράτων. Οι κίνδυνοι ανάδυσης **αντιδραστικών εξελίξεων πολλών μορφών κάθε άλλο παρά έχουν εκλείψει**. Ο κοινωνικός κανιβαλισμός, ο ατομικός δρόμος, η βία και ο κυνισμός, η αντιδραστική παράδοση, οι χαμηλές προσδοκίες και λογικές του «ας σώσουμε οτιδήποτε κι αν σώζεται», αλλά ακόμα και ο ρατσισμός, η ξενοφοβία, η φασιστική απειλή –από τα πιο μαύρα, αντιδραστικά συστημικά σχέδια (λ.χ. άνοδος της Λεπέν στην Γαλλία και της ακροδεξιάς στον ευρωπαϊκό βορρά), μέχρι και τις αντιδραστικές αντεπαναστατικές δυνάμεις του ISIS–, αναβιώνουν.

Το κυριότερο στοιχείο ωστόσο της σημερινής καμπής, είναι ότι περικλείει εκρηκτικές αντιφάσεις και δυναμική εξέλιξης και οι αντιφάσεις αυτές είναι σύμμαχος της επαναστατικής αριστεράς.

17. **Σήμερα το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» αναδύεται με όλη τη δύναμη και την δραματική του επικαιρότητα**. Απέναντι σε έναν καπιταλισμό που σαπίζει, που για να ξεπεράσει την κρίση του παρασέρνει στη φτώχεια, την ανεργία, τον πόλεμο και την προσφυγιά εκατομμύρια ανθρώπους, σε μια εποχή που οι συνειδήσεις ριζοσπαστικοποιούνται γρήγορα αλλά εξίσου

γρήγορα μπορούν να αναδιπλώνονται κάτω από την πίεση των συσχετισμών, σε μια περίοδο που αντιμετωπίζουμε απότομες μεταβολές και απρόβλεπτες καταστάσεις μακριά από κάθε γραμμική αντίληψη, σήμερα που η κατάσταση κάθε άλλο παρά έχει σταθεροποιηθεί, η δική μας απάντηση οφείλει να είναι η **ανασυγκρότηση της ενότητας και της αλληλεγγύης της εργατικής τάξης και των λαϊκών τάξεων, ο αντικαπιταλιστικός αγώνας, η επαναθεμελίωση του προτάγματος της κοινωνικής χειραφέτησης, της απελευθέρωσης της κοινωνίας από τα δεσμά της εκμετάλλευσης, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού του 21ου αιώνα.**

